

— Оно гъските няма, има някой цвъцок
ще глътнеш.

Изразителността на нане Митре ме възпря.
Той ме успокои, че селото е близо и там има
хубава и студена вода.

И наистина, пътят ни се оправи сè покрай
реката. Полето се стесни, навлязохме в малка
зелена лъка, между ниски гористи върхове, и
насреща, в дъното на тая лъка, на високо се
провидя малкото селце, почти загубено в зе-
ленината от дървета.

Красива гледка! Мила родна картинка! По-
качихме се по гърба на една могилка, скривихме,
спуснахме се в друга долчинка и ето ни в
селото.

Ситни като врабчета дечурлига, полуголи,
мръсни, немити, непрани, невчесани, се върда-
ляха из прахуляка. Те се разбягаха от тропота
на каручката. застанаха от страна на пътя и
почнаха да хвърлят камъни по нас.

— Такъв е обичаят по селата, обясни нане
Митре. — Еднаж ми спускаха главата.

— Па нямат ли училище, учител да ги
научи. . .

— Па и на това ли он ще ги учи. Чун-
ким някой се е сетил. Оно си е така. Нали са
деца. . . — оправда и това нещо нане Митре
и го нареди в обикновените природни явления.

Ето чешма. Хубава циментова чешма с